

кримінальне правопорушення заявника.

Вказане в повній мірі надає можливість дійти до висновку, що різниця суб'єктивного складу ідеальної і практичної моделі полягає у:

а) відсутності проміжної ланки – керівника органу досудового розслідування, повноваження якого, передбачені ч. 2 ст. 39 КПК, не охоплюють дії із заявою чи повідомленням про кримінальне правопорушення до його реєстрації до ЄРДР;

б) позиціонування особи, що аналізує та сортує заяву чи повідомлення про кримінальне правопорушення не просто як уповноваженої службової особи органу досудового розслідування, а як суб'єкта із спеціальним процесуальним статусом, що зумовлює специфічні права та обов'язки, - слідчого або прокурора.

Використані джерела:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України № 4651-VI від 13.04.2012. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення 12.11.2019).
2. Филін Д.В. Начало досудебного производства в уголовном процессе Украины URL: <http://www.iuaj.net/node/1462> (дата звернення 12.11.2019)
3. Кримінально-процесуальний кодекс України: Закон Української радянської Соціалістичної Республіки №1002-05 від 28.12.1960 (втратив чинність). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1001-05> (дата звернення 10.11.2019)
4. Положення про порядок ведення Єдиного реєстру досудових розслідувань, затверджене Наказом Генеральної прокуратури України від 06.-4.2016 №139 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0680-16> (дата звернення 04.11.2019)
5. Про звернення громадян: Закон України № 393/96-ВР від 02.10.1996. URL: <https://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/393/96-вр> (дата звернення 11.11.2019)
6. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Закон України № 8073-X від 07.12.1984. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10> (дата звернення 14.11.2019)

Воробець Х. О. - курсант факультету економіко-правової безпеки;

Тютченко С.М. – науковий керівник, старший викладач кафедри економічної та інформаційної безпеки

(Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ)

ЕКОНОМІЧНА ЗЛОЧИННІСТЬ В УКРАЇНІ ТА ЇЇ НЕГАТИВНИЙ ВПЛИВ НА РОЗВИТОК ДЕРЖАВИ

На сьогоднішній день питання економічної злочинності в Україні залишається дуже актуальним. За оцінками, які дають фахівці з різних куточків світу, в Україні фактично склались дві економіки: легальна, яка є контрольно-

вана державою та нелегальна, тобто тіньова. Криміналізація економіки України гальмує розвиток підприємництва, становлення реального ринкового середовища [1].

Економіка є фундаментом в існуванні та стабільному розвитку будь-якої сучасної держави. Саме тому, формування ефективної системи економічних відносин, стійкої до негативних зовнішніх впливів та водночас інтегрованої до міжнародного економічного простору, є одним із найважливіших завдань національної політики держави. Стратегія національної безпеки України, затверджена Указом Президента України від 26 травня 2015 р. № 287/2015, визнала забезпечення економічної безпеки одним з основних напрямів державної політики України [2].

Ефективність протидії злочинності безпосередньо залежить від отримання повної та достовірної інформації щодо кількісних і якісних показників певного виду злочинів та визначення тенденцій розвитку досліджуваного феномену. Однією з проблем протидії економічній злочинності в Україні є труднощі у визначенні її кількісних та якісних показників. З одного боку, це пов'язано зі внесенням значних змін до Кримінального кодексу України (далі – КК України) щодо відповідальності за економічні злочини, з іншого – з відсутністю єдиної статистичної звітності щодо вчинених економічних злочинів.

Фахівці зазначають, що зменшення кількості зареєстрованих злочинів у сфері господарської діяльності свідчить про значне зниження активності правоохоронців у виявленні економічних злочинів. Що стосується географії поширення економічної злочинності по регіонах України, то спостерігається тенденція її розповсюдження переважно в найбільш економічно розвинутих областях, а саме в Дніпропетровській, Одеській, Харківській, Запорізькій, Львівській та Вінницькій областях і в м. Києві.

Серед економічних факторів аналізованого виду злочинності найбільш вагоме місце посідає низький рівень доходів населення в країні, що безпосередньо впливає на формування корисливої мотивації. За оцінками ООН на 2017 р. 80% населення України живе за межею бідності. Крім того фактичний прожитковий мінімум більше ніж удвічі перевищує офіційний.

Суттєвим чинником економічної злочинності в Україні залишається й високий рівень безробіття населення. За даними Державної служби зайнятості рівень безробіття у 2016 р. становив 9,1 %, у 2017 р. – 9,9 %, а у 2018 р. – вже 10,1 % [3]. Через тривалий спад виробництва, що відбувається в багатьох галузях, постійно зростає кількість людей, які лише числяться на виробництві, а на практиці перебувають у неоплачуваних відпустках. Останні є фактично «тимчасовими» безробітними – резервом безробіття реального.

Аналіз поточних кількісних і якісних показників економічної злочинності та порівняння з відповідними даними за попередні роки загалом засвідчують наявність низки негативних тенденцій у поширенні економічних злочинів в Україні. Хоча відповідно до офіційної статистики частка економічних злочинів у структурі злочинності в нашій державі становить лише 6 %, прями

та непрямі збитки від них становлять мільярди гривень щорічно. Значні прогалини в регулюванні економічних відносин, неефективність контролю за сферою державних закупівель, лобіювання інтересів конкретних виробників, низька ефективність ужитих державою антикорупційних заходів і відсутність комплексної нормативно-правової бази протидії економічній злочинності призводять до неефективності спорадичних антикриміногенних заходів у вказаній сфері. Окрім того, негативні тенденції економічної злочинності в Україні значно посилюються завдяки впливу низки економічних, соціальних і політичних детермінант, безпосередньо пов'язаних із наявністю збройного конфлікту на сході України. Убачається, що встановлені тенденції економічної злочинності мають бути враховані під час розробки комплексної стратегії протидії цьому виду злочинності як важливого інструменту забезпечення економічної безпеки держави та поліпшення добробуту її громадян.

Використані джерела:

1. Конституція України/ Відомості Верховної Ради України// , 1996, № 30, ст. 141- [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws>.
2. Кримінальний кодекс України // Відомості Верховної Ради України, 2001,- № 25-26, ст.131 [Електронний ресурс]. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws>.
3. Глущенко В. В. Економічна злочинність , прийоми приховування і методи її виявлення. / В.В. Глущенко // Вісті Кримінологічної асоціації України .-2004.-Вип 1.-Х: В-цтво Харк. нац. ун-ту внутр. Справ.- с.173- 175

Гавриш Б.О. - курсант 1 курсу факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування;

Мирошниченко В.О. – науковий керівник, професор кафедри економічної та інформаційної безпеки, кандидат технічних наук, доцент

КРИПТОГРАФІЯ ТА СТЕГАНОГРАФІЯ В ІНФОРМАЦІЙНІЙ БЕЗПЕЦІ

На сьогоднішній день в нашому суспільстві постала велика проблема із захистом інформації, мережева безпека стала важливою частиною сучасної системи зв'язку.

Захист інформації (Data protection) — сукупність методів і засобів, що забезпечують конфіденційність, цілісність і доступність інформації за умов впливу на неї загроз природного або штучного характеру, реалізація яких може призвести до завдання шкоди власникам і користувачам інформації.

На сьогоднішній день існують декілька видів захисту інформації, при